

Arrest

nr. 71 399 van 6 december 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 19 juli 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DELVAUX en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 28 februari 2011 het Rijk binnen en diende op 1 maart 2011 een asielaanvraag in. Op 24 juni 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Eritrese nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 29 december 1982 te Addis Abeba, Ethiopië. Uw ouders hebben eveneens de Eritrese nationaliteit, zijn van Assab, Eritrea, afkomstig, maar verhuisden omwille van werkredenen voor uw geboorte naar Addis Abeba. U groeide samen met uw broer op in de hoofdstad van Ethiopië. U ging ook naar school in Addis Abeba, tot uw familie in 1999 gedwongen gedeporteerd werd naar Eritrea tijdens het grensconflict tussen Eritrea en Ethiopië. Vanaf 1999 woonde u met uw familie dan terug in de geboortestad van uw ouders, Assab. U leerde er een vriend J. kennen die als schilder aan de slag was, en die u eveneens opleidde in dit werkgebied. U werkte een tijdje samen met J. als schilder, maar na een paar jaar begon u voor u zelf te werken. Het was dezelfde J. die u in contact bracht met het Pinkstergeloof en de pinkstergemeenschap in Assab. Hij was namelijk lid van een pinksterkerk in Assab, en overtuigde u om eveneens lid te worden van deze geloofsgemeenschap, wat u in 2001 dan ook deed. Kort nadat u zich bekeerd had tot dit geloof, werd uw geloof verboden door de Eritrese overheid, waardoor jullie ondergronds jullie geloof moesten belijden. U kwam wekelijks samen in het huis van J. om er aan Bijbelstudie te doen. Op 14 juni 2010 viel de politie het huis van J. binnen op het moment dat jullie aan het bidden waren. U werd samen met J. en diens zus opgepakt en naar de cel gebracht waar jullie mishandeld werden. Op 6 juli 2010 werd u echter vrijgelaten door de Eritrese politiediensten, en uw vader maande u aan om het land te verlaten om toekomstige problemen te vermijden. Hij bracht u dezelfde dag naar de haven van Assab, waar u de boot naar Massawa nam. Vervolgens ging u met de auto naar Kassala, Soedan, samen met een vriend van uw vader. Van Kassala ging u samen met een smokkelaar naar Khartoum waar u zeven maanden verbleef in de woning van de smokkelaar in afwachting dat uw reis naar Europa geregeld en betaald werd. Het was uiteindelijk de vriend van uw vader die naar Khartoum kwam om dit alles te regelen. Op 27 februari 2011 verliet u vervolgens Khartoum en kwam u per vliegtuig naar Brussel. Op 1 maart 2011 vroeg u asiel aan bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. U beweert Eritrea ontvlucht te zijn omdat u vreest opgesloten te worden omwille van uw pinkstergeloof dat niet is toegelaten in uw land van herkomst. Er kan echter **geen geloof** worden gehecht aan uw **verblijf in Assab** en bij uitbreiding **aan uw bewering als zou u over de Eritrese nationaliteit beschikken**. U slaagt er namelijk niet in aannemelijk te maken dat u in 1999 gedwongen gedeporteerd zou zijn naar Eritrea samen met uw ouders en broer, en dat u vanaf dat moment in Assab zou hebben gewoond tot het moment dat u beweert Eritrea ontvlucht te zijn. **Vooreerst kan u niet overtuigen wat de religieuze context betreft in Eritrea.** Zo geeft u tijdens het gehoor aan dat er in Eritrea drie godsdiensten zijn toegelaten, met name het orthodoxe geloof, de Islam en het katholicisme (zie gehoorverslag CGVS, p.8 en p.10). U blijkt niet te weten dat de Lutheriaanse evangelische kerk één van de vier toegelaten kerken in Eritrea is (zie gehoorverslag CGVS, p.14; zie landeninformatie, administratief dossier). Dit is erg merkwaardig aangezien de Lutheriaanse kerk als evangelische kerk het dichtst aanleunt bij de pinksterkerken, waarvan u zelf beweert lid te zijn sinds 2001. Gevraagd naar de huidige patriarch van de orthodoxe kerk, antwoordt u Dorkorios, terwijl het eigenlijk Abune Dioskoros is (zie gehoorverslag CGVS, p.11; zie landeninformatie, administratief dossier). Nog frappanter is het dat u ook zijn voorganger Abune Antonios niet blijkt te kennen. Wanneer u immers gevraagd wordt of u Abune Antonios kent, moet u het antwoord schuldig blijven en zegt u dat u deze man niet kent (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Dit is opmerkelijk omdat u enerzijds zelf aangeeft tijdens het gehoor lid te zijn geweest van de orthodoxe kerk, voordat u lid bent geworden van het pinkstergeloof, en anderzijds omdat de voorganger van de huidige patriarch, Abune Antonios, in 2006 uit zijn functies werd onttrokken nadat hij de overheid had bekritiseerd omwille van de vervolging van evangelische minderheidskerken (zie landeninformatie, administratief dossier). Van leden van een pinksterkerk in Eritrea – des te meer omdat u beweert reeds lid te zijn van deze kerk sinds 2001 - mag verwacht worden op de hoogte te zijn van dermate belangrijke gebeurtenissen. **Voorts kunnen ernstige bedenkingen gemaakt worden bij uw beweerde lidmaatschap van de pinkstergemeenschap in Assab.** U beweert zich bekeerd te hebben tot het pinkstergeloof in 2001 nadat u ermee in contact was gekomen via uw vriend J. (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Uw vriend J. zou u overtuigd hebben lid te worden van deze geloofsgemeenschap (zie gehoorverslag CGVS, p.9). U verklaart dat het pinkstergeloof toegelaten was in Eritrea op het moment dat u lid werd van dit geloof (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Wanneer u vervolgens gevraagd wordt sinds wanneer het pinkstergeloof dan verboden is in Eritrea, antwoordt u dat dit tussen 2003 en 2004 moet zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt echter dat

het pinkstergeloof sinds mei 2002 verboden is in Eritrea, en dus niet tussen 2003 en 2004 zoals u beweert (zie landeninformatie CGVS, p.10). Het is uiterst merkwaardig dat u het juiste tijdstip niet kent sinds wanneer uw geloof verboden werd in Eritrea, gezien de impact van deze beslissing van de Eritrese overheid op de pinksterkerken en hun aanhangers, des te meer omdat u beweert reeds lid te zijn van de pinkstergemeenschap sinds 2001 wat zou betekenen dat u als pinkstergelovige rechtstreeks getroffen werd door dit verbod. Deze drastische beslissing van de Eritrese autoriteiten zorgde er immers voor dat de pinksterkerken voortaan gesloten zouden worden, en dat de pinkstergelovigen die hun geloof toch verder wilden zetten, dit ondergronds moesten doen. Daarenboven beweert u dat er een grote pinkstergemeenschap aanwezig was in Assab (zie gehoorverslag CGVS, p.10). U verklaart eveneens dat vóór het verbod van uw geloof jullie zonder problemen konden samenkomen in een groep waar jullie aangesloten waren, maar dat jullie na het verbod ondergronds een geschikte plaats dienden te vinden om te bidden (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Op de vraag wie er dan nog samenkam in het huis van J. om te bidden na het verbod van uw geloof, antwoordt u niemand (zie gehoorverslag CGVS, p.10). U beweert zelfs geen andere mede-gelovigen te kennen dan J. en zijn zus (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Het is echter hoegenaamd niet geloofwaardig dat u slechts twee andere mede-gelovigen van de pinkstergemeenschap in Assab zou kennen, gezien uw bewering dat u reeds lid bent van deze pinkstergemeenschap sinds 2001, toen uw geloof zelfs nog niet verboden was. Wat later tijdens het gehoor - wanneer u gevraagd wordt of u andere personen kende die problemen kenden omwille van hun geloof - beweert u wel dat er heel wat pinkstergelovigen gearresteerd werden, maar dat u ze niet persoonlijk kent (zie gehoorverslag CGVS, p.10) wat evenmin overtuigend overkomt. U beweert geen priesters van het pinkstergeloof te kennen die in de gevangenis zouden zitten, en wanneer u gevraagd wordt wie dan priesters waren van uw pinkstergemeenschap, herinnert u zich dat pastor Eyassu u gedoopt zou hebben in 2001, maar dat u hem na uw doopsel niet meer gezien zou hebben, wat toch erg vreemd zou zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Tenslotte kan nog opgemerkt worden dat u geen andere namen van pinksterkerken kent dan degene waar u lid van geweest zou zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.10). U weet dan ook helemaal niet te overtuigen wat uw lidmaatschap van de pinkstergemeenschap in Assab betreft, zonder hierbij uitspraak te willen doen of u al dan niet pinkstergelovige bent. Uit bovenstaande opmerkingen kan enkel afgeleid worden dat u er niet in slaagt uw lidmaatschap van de pinkstergemeenschap in Assab (en Eritrea) aannemelijk te maken. **Wat uw beweerde verblijf in Assab en Eritrea echter vooral ongeloofwaardig maakt, is uw wel zeer beperkte kennis over de militaire dienstplicht in Eritrea.** Wanneer u gevraagd wordt of u nooit opgeroepen bent voor de militaire dienstplicht voordat u gearresteerd werd, zegt u simpelweg dat u niet gegaan bent hoewel het wel aan uw vader gevraagd werd (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Ook uw broer zou zijn dienstplicht niet hebben vervuld, aldus uw verklaringen (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Gevraagd naar de reden van uw verzaking aan de militaire dienstplicht, antwoordt u dat uw vader een oproep ontving om jullie te gaan registreren, dat hij dat vervolgens ook deed, dat hij een document tekende, maar dat geen van jullie beiden de verplichte legerdienst heeft gedaan (zie gehoorverslag CGVS, p.14). U verklaart eveneens dat het met uw geloof te maken had, en dat u er niet in geïnteresseerd was (zie gehoorverslag CGVS, p.14). U beweert hierbij nooit problemen te hebben gehad met de Eritrese autoriteiten, maar dat u zich enkel niet vrij voelde wanneer u op straat wandelde (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Het is echter hoegenaamd niet aannemelijk dat u zomaar de verplichte militaire dienst in Eritrea niet zou hebben gedaan, omdat u het niet wilde of omdat u het niet interesseerde. De hele Eritrese maatschappij wordt immers getekend door de massale gedwongen rekrutering van jongeren voor de verplichte militaire dienst. Eritrea is zelfs één van de meest gemilitariseerde staten ter wereld (zie landeninformatie, administratief dossier). Uw verklaring als zou u nooit problemen hebben gehad omdat u de militaire dienst niet zou hebben vervuld, maar dat u zich enkel beperkt voelde in uw vrijheid en dat u de repressie voelde, is evenmin geloofwaardig. Zo verklaart u immers dat u als schilder zou gewerkt hebben tot de dag dat u gearresteerd werd op 14 juni 2010, wat betekent dat u zich toch niet zo beperkt in uw vrijheid (zie gehoorverslag CGVS, p.15). Verder verklaart u geen andere personen gekend te hebben die zouden opgeroepen zijn voor de militaire dienst (zie gehoorverslag CGVS, p.14) wat wel heel merkwaardig zou zijn in de gemilitariseerde Eritrese samenleving. Het meest frappant is uw verklaring dat de militaire dienstplicht een verplichting is voor iedereen in Eritrea, wat inderdaad correct is, dat je wordt uitgenodigd om ze te doen, en dat als je wil, dat je ze doet, en indien niet, je gewoon thuis blijft (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt inderdaad dat de dienstplicht in Eritrea voor iedereen verplicht is, zowel voor mannen als voor vrouwen - enkele uitzonderingen niet te na gesproken, maar deze zijn wel zeer beperkt en de voorwaarden hiertoe zijn erg strikt - en dat men hoegenaamd niet de vrije keuze heeft om al dan niet deze dienstplicht te vervullen. Integendeel, mensen die verzaken aan

deze dienstplicht, of personen die de dienstplicht beëindigen zonder toestemming van de overheid, riskeren voor onbepaalde tijd opgepakt en opgesloten te worden door de Eritrese autoriteiten (zie landeninformatie, administratief dossier). Uw beperkte kennis en rondt onjuiste verklaringen over deze militaire dienstplicht zijn bijgevolg wel zeer frappant, gezien uw bewering dat u sinds 1999 in Assab zou hebben gewoond, waardoor deze laatste bewering zoals eerder gezegd ernstig in twijfel kan getrokken worden. **Wat de beweerde gedwongen deportatie van uzelf, uw ouders en uw broer in 1999 naar Eritrea betreft, kunnen eveneens enkele bedenkingen gemaakt worden.** Zo beweert u dat u samen met uw ouders en broer in 1999 opgepakt werd door de Ethiopische autoriteiten, en dat jullie de volgende dag op de bus werden gezet richting Assab (zie gehoorverslag CGVS, p.7). U verklaart verder dat jullie een lange reis maakten, dat jullie de grens overstaken en dat jullie uiteindelijk in Assab werden afgezet (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Wanneer u gevraagd wordt of jullie aan de grens met Eritrea moesten stoppen, of dat jullie met een Ethiopische bus rechtstreeks naar Assab gingen, antwoordt u dat jullie gewoon de grens overstaken, en dat jullie inderdaad met de bus van de Ethiopische overheid naar Assab werden gebracht, waar iedereen zijn eigen weg ging (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Uit de beschikbare informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt echter dat tijdens de deportaties Ethiopische voertuigen tot aan de grens met Eritrea reden waar de passagiers achtergelaten werden en de grens te voet moesten oversteken. Aan de andere zijde van de grens wachtten Eritrese voertuigen de gedeporteerde mensen op om hen land inwaarts te brengen (zie informatie in het administratief dossier). Ethiopische bussen konden tijdens de Ethiopisch-Eritrese oorlog Eritrea niet binnen rijden. Aangezien u toch reeds zeventien jaar oud was op het moment van de deportatie, en aangezien de deportatie een dermate ingrijpende gebeurtenis in uw leven is, kan redelijkerwijze verwacht worden dat u de deportatie in grote lijnen kan beschrijven. Zelfs wanneer u de vraag expliciet gesteld wordt of jullie met een Ethiopische bus naar Assab werden gebracht en of jullie daar dan werden afgezet, antwoordt u bevestigend (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Door deze verklaringen wordt de geloofwaardigheid van de door u beweerde nationaliteit en herkomst verder ondermijnd. **Tenslotte** kan nog opgemerkt worden dat u een aantal gegevens kan verstrekken met betrekking tot Assab en Eritrea in het algemeen. Volgens uw verklaringen zou u meer dan tien jaar in Assab hebben gewoond samen met uw ouders en broer nadat jullie gedwongen gedeporteerd zouden zijn vanuit Addis Abeba in 1999. Toch komt uw kennis over Assab en over Eritrea in het algemeen ingestudeerd over, zeker in het licht van bovenstaande vaststellingen. Zo kunt u letterlijk de zes regio's in Eritrea opsommen, maar de gouverneur van de regio waar u beweert gewoond te hebben, kent u dan weer niet (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Ook kunt u enkele wijken in Assab opsommen, alsook enkele hospitalen en overheidsgebouwen in deze stad, maar u kent geen dorpen in de buurt van Assab, en op de vraag wie dan de burgemeester van Assab is, moet u eveneens het antwoord schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS, p.12-13). Bijgevolg slaagt u er niet in via uw antwoorden over Assab en Eritrea, zeker rekening houdende met voormelde opmerkingen en vaststellingen, de geloofwaardigheid van de door u beweerde nationaliteit te herstellen. **Bovenstaande vaststellingen leiden ertoe dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Assab, en bij uitbreiding aan uw bewering als zou u over de Eritrese nationaliteit beschikken. Bijgevolg komt de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen in Assab, die hieruit voortvloeiden, eveneens in het gedrang. Bovendien kunnen betreffende uw beweerde problemen in Assab nog enkele bemerkingen gemaakt worden.** Zo beweert u te zijn gearresteerd door de Eritrese politie op 14 juni 2010, om vervolgens 22 dagen te zijn opgesloten in een cel van een politiecommissariaat in Assab (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Vervolgens zou u zijn vrijgelaten op 6 juli 2010, zonder dat er aan uw vrijlating enige voorwaarden verbonden zouden zijn geweest (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Ten eerste kan hierbij opgemerkt worden dat u blijkbaar niet weet in welk politiecommissariaat u was opgesloten gedurende 22 dagen. U verklaart immers dat u niet weet naar welk politiecommissariaat u werd gebracht, met als verklaring dat u in een auto werd geduwd, en dat u niet zag waar u naartoe werd gebracht (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Wanneer u vervolgens gevraagd wordt of u dan niet zag om welk politiecommissariaat het ging toen u werd vrijgelaten, antwoordt u dat het te vroeg was toen u zou zijn vrijgelaten, en dat uw vader u onmiddellijk naar de haven bracht (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Vooral dit laatste antwoord is weinig overtuigend als verklaring waarom u niet zou weten in welk politiebureau u zou zijn opgesloten; des te meer omdat u beweert meer dan 10 jaar in Assab te hebben gewoond, waarbij men dan redelijkerwijze toch een goede kennis van deze stad zou mogen verwachten. Verder is het vreemd dat u zomaar zonder enige voorwaarden zou zijn vrijgelaten door de Eritrese politiediensten. Wanneer u immers gevraagd wordt of de politie u zomaar liet gaan, en of er geen voorwaarden werden gesteld, antwoordt u dat de politie geen voorwaarden oplegde, en dat ze gewoon zeiden dat u de cel moest verlaten (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Uit informatie waarover het

CGVS beschikt, blijkt dit echter hoegenaamd niet de gangbare Eritrese praktijk te zijn. Wanneer pinkstergelovigen opgesloten zijn, en op een gegeven moment zouden worden vrijgelaten door de Eritrese autoriteiten, zouden zij verplicht worden om een document te ondertekenen waarin zij verklaren afstand te doen van hun geloof (zie landeninformatie, administratief dossier) terwijl u tijdens het gehoor helemaal geen melding maakt van zulk document. Uw verklaringen omtrent uw vrijlating zijn bijgevolg niet overtuigend en ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in het geheel. U legt tenslotte geen documenten voor ter bevestiging van uw identiteit of uw nationaliteit, noch ter staving van uw asielrelaas. **Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw Eritrese nationaliteit, noch aan uw beweerde verblijf in Assab. Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen.**

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker beroept zich op de schending van “het artikel 1, par. A, al. 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4 par. 2, a en b, 48/5, 49, 49/2 en volgende, artikel 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, alsmede de uitvoeringsbesluiten van de Wet van 15 december 1980; de algemene rechtsbeginselen, zoals het recht op een eerlijke behandeling van zijn zaak; de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel”.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.3.1. De schending van artikel 52 van de vreemdelingenwet kan niet dienstig worden opgeworpen aangezien de beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om verzoekers de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te weigeren of toe te kennen. De ingeroepen schending van artikel 52 van de vreemdelingenwet mist juridische grondslag. Voorts werpt verweerder terecht op dat “Ook de schending van artikel 49 van de vreemdelingenwet kan niet dienstig worden aangevoerd aangezien

deze bepaling enkel betrekking heeft op de verblijfsrechtelijke toestand van erkende vluchtelingen in het Rijk en derhalve niet op verzoeker van toepassing is. Hetzelfde geldt voor de opgeworpen schending van artikel 49/2 van de vreemdelingenwet, dat bepaalt welke vreemdelingen de subsidiaire bescherming genieten en welke verblijfsrechtelijke gevolgen hieraan kunnen worden toegekend."

2.3.2. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

2.3.3. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is *in casu* niet het geval.

2.3.4. Verder stelt vaste rechtspraak bij de Raad van State dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Het kan dan ook geenszins volstaan louter wetsartikelen te citeren en te wijzen op "de" algemene rechtsbeginselen en "de" algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van haar asielaanvraag zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van haar verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen, naast coherente en gegronde verklaringen, onder meer alle documenten van verzoekende partij en relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

3.2. Verzoeker verklaart Eritrea te zijn ontvlucht om politieke en religieuze redenen. De asielaanvraag werd afgewezen omdat verzoeker zijn beweerde Eritrese nationaliteit en afkomst niet aantoonde en derhalve evenmin zijn hierop gebaseerde asielmotieven.

3.3. Indien verzoeker zijn asielrelaas in essentie steunt op zijn Eritrese nationaliteit dan kan verwacht worden dat hij dit aantoonde te meer nu verzoeker als jong volwassene naar Eritrea vertrok en er elf jaar heeft gewoond en gewerkt als schilder.

3.3.1. Verzoeker heeft geen documenten en verklaart dat hij in Eritrea over een Eritrese identiteitskaart beschikte maar dat "Ze namen het wanneer ik in de gevangenis was" (gehoorverslag CGVS, p.5). Verzoeker beweert dus dat hij ten gevolge van zijn gevangenschap in Eritrea geen

identiteitsdocumenten kan voorleggen. Verzoeker is echter geboren in Ethiopië en had de Ethiopische nationaliteit. Hij kan aldus minstens toelichten waarom hij desgevallend geen geboorteakte of schooldocumenten uit Ethiopië voorlegt. Hoe dan ook de verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. Dit is *in casu* niet het geval.

3.3.2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker een zekere kennis heeft van Eritrea en Assab en hij onder meer de zes Eritrese regio's kon noemen, overheidsgebouwen en hospitalen kon situeren en de belangrijkste economische activiteiten in Eritrea kende. Deze kennis staat echter in schril contrast met verzoekers onwetendheid over maatschappelijke gegevens uit zijn eigen leefwereld terwijl een dergelijke kennis niet ingestudeerd dient te worden en voortvloeit uit de gewone deelname aan het dagelijkse leven en uit zijn eigen beweringen en levenservaringen. Aldus is niet aannemelijk dat een zeventienjarige niet kan toelichten hoe de deportatie vanuit Ethiopië verliep. Verzoekers argument dat zijn deportatie *"in zeer hectische omstandigheden is gebeurd"* en dus een manifeste afwijking vormde op de alledaagsheid en van determinerende invloed is geweest op verzoekers verdere leven, laat net toe te verwachten dat deze feiten in het geheugen gegrift zouden zijn zo zij zich in werkelijkheid zouden hebben voorgedaan. Er kan slechts worden vastgesteld dat verzoeker vaag en algemeen blijft en zijn verklaringen bovendien strijdig zijn met objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Zo kan niet worden aangenomen dat de letterlijke en praktische overdracht van mensen aan de grens aan verzoeker is voorbijgegaan. Verzoeker toont dan ook niet aan gedeporteerd te zijn. Aldus kan worden betwijfeld of verzoeker ooit Ethiopië verlaten heeft en aldus zijn Ethiopische nationaliteit niet langer bezit.

3.3.3. Wat *"de legerdienst betreft"* voert verzoeker aan dat hij kan *"alleen maar aangeven dat hij er in geslaagd is deze te ontlopen. In deze zin heeft hij inderdaad geluk gehad dat hij hierom nog niet was opgepakt door de Eritrese autoriteiten. Verzoeker geeft wel aan dat de legerdienst verplicht was, hij geeft zijn bezorgdheid hieromtrent weer, doch kon nu eenmaal om religieuze redenen zijn legerdienst niet volbrengen."* Aldus beperkt verzoeker zich tot het louter herhalen van zijn voorgehouden vluchtrelaas wat echter géén afbreuk doet aan de bevindingen van de commissaris-generaal die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Verzoeker is aldus vreemd aan de impact van de legerdienst op de jongeren en de maatschappij in Eritrea zoals deze blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier. Immers de blote bewering dat verzoeker probleemloos aan zijn dienstplicht kon verzaken, naar eigen zeggen uit religieuze overwegingen en lidmaatschap van een -bovendien illegale- kerk en wegens een gebrek aan interesse kan geenszins overtuigen. Verzoekers bewering dat hij als 27-jarige werd opgepakt en opgesloten wegens het aanhangen van een verboden religie maar gewoon opnieuw werd vrijgelaten terwijl hij nog zijn dienstplicht niet had vervuld is geheel vreemd aan Eritrea dat één van de meest gemilitariseerde staten ter wereld is (zie landeninformatie toegevoegd aan het administratief dossier). Dergelijke lichtzinnige beweringen tonen ontegensprekelijk aan dat verzoeker onbekend is met Eritrese maatschappij wat de geloofwaardigheid van zijn beweerde Eritrese nationaliteit verder onderuithaalt.

3.3.4. Ook verzoekers bekering tot de pinkstergemeenschap en hieruit voortvloeiend vervolging om religieuze redenen, wat hem ertoe aanzette zijn land van herkomst te verlaten, kunnen niet overtuigen. Aangezien de beslissing om zich te bekeren een ingrijpende invloed heeft op een persoon en zijn familie en bovendien niet enkel inhoudt dat men toegelaten wordt in de nieuwe religieuze gemeenschap maar ook dat men zich afkeert van zijn oude geloof, kan verwacht worden dat verzoeker deze wending in zijn leven nauwgezet kan belichten en verhelderen. Dit is geenszins het geval. Verzoeker beperkt zich tot de bewering dat hij zijn vriend volgde maar licht niet toe waarom hij daarom zijn eigen geloof is afgevalen. Verzoeker erkent dat hij *"weet weinig details m.b.t. de overige religies in Eritrea, nu hij zich volledig concentreerde op zijn eigen religieus beleven in de Pinkstergemeenschap"* maar gaat eraan voorbij dat hij ook over zijn eigen religieuze gemeenschap tekort schiet. Van iemand die beweert te volharden in zijn nieuwe geloof niettemin het risico op vervolging dat hiermee gepaard ging, en hij voortaan clandestien bad en stiekem aan bijbelstudie deed met een vriend, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij zijn verboden religie uitvoerig kan toelichten en deze ook kan situeren in de Eritrese religieuze context. Bovendien gaat verzoekers bewering dat hij *"enkel de personen binnen de hechte kring van gelovigen [kende], niet de leden van de Pinkstergemeenschap in de brede zin, ook weer omdat hij en anderen*

vervolgd werden omwille van hun religie. Grote samenkomsten van de Pinkstergemeenschap waren dan ook niet meer mogelijk” in tegen de essentie van een religie en gemeenschapskerk. Verzoeker toont ook niet aan dat zijn zelfstudie en afspraken met zijn vrienden kan worden gezien als het behoren tot een (verboden) kerk of een bekering. Dit klemmt te meer nu verzoeker onwetend is inzake elementaire gegevens inzake zijn religie en de Eritrese religieuze context, zelfs niet wist sinds wanneer zijn religie in Eritrea verboden werd terwijl dit iedere gelovige en de geloofsgemeenschap als geheel treft en verzoeker minstens had moeten weten wanneer hij zijn geloofsgewoonten moest veranderen. Verzoekers verklaringen over zijn toetreding tot de pinksterkerk in Eritrea komen dan ook verzonnen voor. Zijn hieruit volgende arrestatie omwille van zijn geloof kan dan ook evenmin overtuigen. Bovendien blijft verzoeker geheel vaag over zijn arrestatie, de opsluiting van 22 dagen en zijn vrijlating. Verder ondergraaft verzoekers bemerking dat het *“ook niet zo belangrijk [is] wanneer precies dit verbod aanving”* zijn betrokkenheid bij de pinksterbeweging nu dit verbod de veiligheid van de gelovigen rechtstreeks treft en de religieuze gemeenschap in zijn essentie aantast wanneer hun ontmoetingen een clandestien karakter krijgen.

3.4. Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk gedeporteerd te zijn, noch gewoond en geleefd te hebben in Eritrea, noch aldaar de verboden pinksterkerk te hebben aangehangen. Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij ooit de Ethiopische nationaliteit verloren heeft en aldus in de onmogelijkheid is om identiteitsdocumenten neer te leggen.

3.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Aangezien verzoeker zijn Eritrese nationaliteit niet aannemelijk maakt komt zijn beweerde vervolging in Eritrea verzonnen voor. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes december tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK